

Ազդարարության Trumpet's Sound փող

50-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱՆԻԱ
ՀՈՒՆԻՄ - ՕԳՈՍՏՈՍ 2019

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ Իովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ո՞վ է ԱստվածՀովիվ՝ Հրաչ Գույունյան
Հյուրընկալել երկնային այցելուներինԴոն Սթորմըր
Երիտասարդ Դավիթը՝ որպես ծառաՄանկանց ավետ. ընկ.
Փնտրեցե՛ք և կգտնեքՌեքս Տիրլալ
ՀպարտությունՔաղված
Եկեղեցու պատմությունը (7)QMBC պանորամա
ՄտորումներԼարիսա Իսպիրյան
Գանձը՝ կավե ամաններումՎեր. Հովսեփ Հովսեփյան
Ամեն օր կես ժամ միայնակՔաղված
Այրվող խրճիթըՔաղված
Մովսես (1).Փոլ Ուայթինկ
Ապակե տարանՔաղված

ՌՎ է Աստված

Աշխարհը մեծ ջանքեր է գործադրում՝ մերժելու Աստծուն և Նրա գոյությունը: Կառավարություններ, կազմակերպություններ և զանգվածային լրատվամիջոցներ ջանք չեն խնայում «Աստված» բառը մեր բառապաշարից հանելու և հանրային դպրոցներում Աստծո մասին ուսուցումը դադրեցնելու համար: Որոշ աստվածներ մարդու ձեռքով պատրաստված կուռքեր կամ արձաններ են, բայց ես խոսում եմ Աստվածաշնչի Արարիչ Աստծո մասին, որ էր և է և պիտի գա. այն Աստվածը, որ Ալֆան ու Օմեգան է:

Աստված մարդուն Իր պատկերով ստեղծեց, և հավատում եմ, որ այս երկրի վրա յուրաքանչյուր մարդ՝ թե՛ քաղաքի, թե՛ հեռավոր գյուղի բնակիչ, Աստծուն գտնելու և Նրան երկրպագելու խոր փափագ ու սով ունի: Արարիչը մարդկային սրտում Իրեն փնտրելու ու գտնելու փափագ է դրել:

Աստված ի՞նչ է ասում Իր մասին. «Ես եմ առաջինը, և Ես եմ վերջինը, և Ինձանից բացի Աստված չկա» (Եսայի 44:6):

Աստվածաշունչն ի՞նչ է ասում Աստծո մասին. «Աստված Հոգի է, և Նրան պաշտողները պետք է հոգով և ճշմարտությամբ պաշտեն» (Հովհ. 4:24):

Հիսուսն ի՞նչ է ասում. «Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը. ոչ մեկը Հորը չի գա, բացի Ինձանով» (Հովհ. 14:6):

Աստված Իր անձը հայտնեց Իր Որդու՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով:

Աստվածաշունչը Երրորդության մասին սովորեցնում է մեզ. «Ուրեմն, զնացե՛ք ու սովորեցրե՛ք բոլոր ազգերին՝ նրանց մկրտելով Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով» (Մատթ. 28:19):

Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու անունով

Աստված, որին երկրպագում ենք, եռամեկ Աստված է: Հետևյալ ձեվով կարող եմ նկարագրել այն. որպես մարդ՝ մենք ունենք հոգի, մար-

մին և շունչ: Մեր արարիչ Աստվածը Հայր Աստված, Որդի Աստված և Սուրբ Հոգի Աստված է:

Հիսուս Քրիստոսը եկավ մարդկության փրկության համար: Մեր փրկությունը մեղքից փրկվելն է: Մեր բոլոր մեղքերն Աստծո դեմ են և ոչ թե իրար դեմ: Ամբարիշտը, փորձելով ազատվել հանցավորության զգացումից, մերժում է Աստծո գոյությունը:

Խեղճ հոգի, Աստծո դատաստանից ո՞ր ես փախչելու: Բոլորս մեղանչեցինք և Աստծո փառքից պակասեցինք: Աստվածաշունչը խոսում է դատաստանի օրվա մասին, երբ բոլոր ծունկերը խոնարհվելու են, և տղամարդիկ ու կանայք դատվելու են իրենց թե՛ բարի, թե՛ չար գործերի համեմատ:

«Որովհետև շնորհով եք դուք փրկված հավատի միջոցով, և սա ոչ թե ձեզնից է, այլ Աստծո պարգևն է. ո՛չ թե գործերից, որպեսզի ոչ մեկը չպարծենա» (Եփես. 2:8-9):

Ապաշխարե՛ք և Հիսուսի՛ն եկեք: Փրկության դուռը լայն բացված է: Տեր Հիսուսն Իր կյանքը զոհեց խաչի վրա, որպեսզի դու կարողանաս ապրել: «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա» (Հովհ. 3:16):

Սա Աստծո շնորհքն է ողջ մարդկության համար: Այն երբեք գործերով կամ գումարով չենք կարող ունենալ. այն ձրի է, եթե մեր մեղքերի թողության համար մոտենում ենք Հիսուսին:

Թերևս հարցնեք, թե ինչպե՞ս կարող եք փրկվել: Պատասխանը սա է. «Հավատա՛ Տեր Հիսուս Քրիստոսին, և կփրկվեք՝ դու և քո տունը» (Գործք 16:31):

Թող Աստված օրհնի ձեզ:

Հ. Գ.

Հյուրընկալել երկնային այցելուներին

Կարդացե՛ք Ծննդոց 18:1-15-ը

Լավ է այս գլուխն ամբողջությամբ կարդալ ու ծանոթանալ դրանում ծավալված իրադարձություններին: Աբրահամը հյուրընկալեց երկնային այցելուներին՝ առանց նախապես գիտակցելու, թե ովքեր են նրանք: Մենք կղիտարկենք, թե Աստված ինչպե՞ս հայտնվեց տարբեր մարդկանց Հին Կտակարանի ժամանակներում, այնուհետև՝ Սառայի հավատքը: Երբ կարծես բոլոր հույսերը մարում են, հնարավոր է արդյոք՝ մտածենք, թե կան Աստծո համար շատ դժվար բաներ: Վերջապես տեսնում ենք, որ Աբրահամն աղաչում է Աստծուն Սողոմուն արդար մարդկանց կյանքի փրկության համար:

Երբ Եբրայեցիներին ուղղված նամակում գրողն իր ընթերցողներին քաջալերեց հյուրասեր լինել, նա հիշեցրեց նրանց, որ անտեղյակ լինելով՝ ոմանք հրեշտակների հյուրասիրեցին: Ոչ ոք չի կարող կանխատեսել, թե ինչ օրհնություն կարող է բերել անակնկալ բարություն ցուցաբերելը: Անսպասելիորեն երեք մարդ կանգնեց Աբրահամի առջև՝ իր վրանի դռան մոտ, երբ նա օրվա շոգ ժամին նստած հանգըստանում էր: Կարելի է պատկերացնել, թե Աբրահամի սիրտն ինչպիսի մեծ գոհունակությամբ էր լցվում, երբ տարիներ անց մտածում էր այդ օրվա մասին:

Աբրահամը ցույց տվեց իր հյուրասիրությունը՝ առաջարկելով ջուր բերել, որպեսզի այցելուները լվանան իրենց ոտքերը: Նա նաև առաջարկեց մի պատառ հաց ուտել: Նրանք համաձայնեցին: Այնուամենայնիվ, ճաշը մի պատառ հացից շատ ավելի էր: Միգուցե Աբրահամի առաջարկն արտացոլում էր այդ ժամանակների սովորույթը, որ տանտերը չափազանց շատ կերակուր չէր առաջարկում, քանի որ գուցե այցելուն մերժեր այն: Այնուամենայնիվ, Աբրահամի ճոխ առատաձեռնությունն ակնհայտ էր: Երբ գառնուկ կամ ուլիկ մատուցելը բավարար էր համարվում, նա հորթ մորթել տվեց: Աբրահամի պատրաստած սեղանն անկասկած «մի պատառ հաց»-ից շատ ավելի ճոխ էր:

Պատմությունը կարդալով՝ անմիջապես հասկանում ենք, որ նրանք սովորական մարդիկ չէին: Երկուսը հրեշտակ էին, որոնք Աբրահամի հյուրընկալությունը վայելելուց հետո պետք է Սողոմ գնային: Սակայն երրորդ անձը Տերն էր: Մենք գիտենք, որ Տեր Հիսուսն Աբրահամի մասին ասել էր, որ նա ցանկացավ Իր օրը տեսնել, տեսավ այն և ուրախացավ: Մենք վստահ չգիտենք, թե Տերը ո՞ր դրվագը նկատի ուներ. եթե Նա նկատի չուներ Աբրահամի՝ իր որդի Իսահակին զոհ մատուցելը, ապա գուցե այդ դրվագը նկատի ունենար:

Սա միգուցե Թեոֆանիայի (Աստվածահայտնության) մեր առաջին հստակ տեղեկությունն է: Թեոֆանիան Տեր Հիսուսի՝ Հին Կտակարանի սրբերին հայտնվելն է: Սա առաջին դեպքն է, երբ վստահ կարող ենք ասել, որ Տերը հայտնապես տեսնվեց:

Աստված Ադամի ու Եվայի հետ խոսեց օրվա զով ժամին, բայց մեզ չի ասվում, թե ինչ ձևով հայտնվեց: Ենովքն Աստծո հետ քայլեց, բայց դարձյալ մանրամասնություններ չեն տրված, ոչ էլ գիտենք, թե Աստված ինչպես Նոյին փոխանցեց Իր պատգամը, կամ Աբրահամին՝ վաղ շրջանում: Աստված խոսեց Աբրահամի հետ, երբ Ղովտը հեռացավ նրանից: Նա նաև տեսիլքով խոսեց, երբ ուխտով խոստացավ իրեն տալ այն երկիրը, որտեղ բնակվում էր (Ծննդ. 15): Նաև կարդում ենք, որ Աստված Աբրահամին հայտնվեց, երբ թլփատության նշանը տվեց (Ծննդ. 17), սակայն դարձյալ մանրամասնություններ տրված չեն: Իսկ այստեղ նախ կարդում ենք, որ Աբրահամն իր աչքերը բարձրացրեց ու նայեց, և ահա երեք մարդ կանգնել էր իր մոտ:

Մենք կարող ենք զարմանալ ու հարց տալ, թե Աբրահամն ինչպե՞ս ճանաչեց իր Այցելուին և ե՞րբ ճանաչեց: Սրա մասին հուշում կա 3-րդ համարում, որտեղ Աբրահամը եզակի թիվ է օգտագործում, իսկ հետո՝ 4-րդ և 5-րդ համարներում՝ հոգնակի թիվ: Անկասկած, երկու հրեշտակների Սողոմ գնալուց հետո Աբրահամը գիտակցեց, որ Տիրոջ հետ է խոսում:

Աբրահամին այցելելու երկու պատճառ կար: Առաջինը՝ Սառան պետք է վստահ իմանար, թե ինքն Աբրահամին որդի է ծնելու, իսկ երկրորդը՝ Աբրահամը պետք է տեղեկացվեր Սողոմի և Գոմորի դատավճռի մասին:

Այցելուները նախ հարցրին, թե որտե՞ղ է Սառան: Այս հարցը նման է Ծննդ. 3:9-ի և Ծննդ. 4:9-ի հարցերին: Աստված գիտեր, թե որտեղ էր Ադամը, և Նա գիտեր, թե որտեղ էր Աբելը, բայց ուզում էր տեսնել նրանց արձագանքը: Պատահում են ժամանակներ, երբ Աստված ինչ-որ մեկին օգտագործում է՝ մեզ ուղղելու հարց, որը սովորական է մեզ համար: Այդպես անելով՝ Նա ուզում է, որ մենք դադար վերցնենք և գոշուրությամբ մտածենք, թե ինչ արեցինք կամ ինչ ենք անում:

Տերը գիտեր, թե որտեղ էր Սառան, բայց Իր տված հարցը գրավեց Սառայի ուշադրությունը: Եթե այցելուները գիտեին Սառայի անունը, ապա վստահաբար գիտեին նաև նրա որտեղ լինելը: Թեև Տերն Աբրահամի հետ խոսեց, սակայն այդ ուղերձը հատուկ Սառայի օգտի համար էր: Նա հաստատ լսում էր այդ ուղերձը:

Հետաքրքրական է, թե ինչո՞ւ Տերն Անձամբ եկավ Սառայի մոտ՝ որդի ունենալու պատգամը փոխանցելու համար: Մի մեկնաբան ասում է, թե միգուցե Աբրահամը Սառային չէր տեղեկացրել Տիրոջ կողմից իրեն տրված լուրը: Սա այդքան էլ հավանական չէ, քանի որ Սառան զարմանք չհայտնեց, երբ Տերն իր մասին խոսելու ժամանակ Սառա անունը գործածեց, ոչ թե իր հին անունը՝ Սարան: Արդյոք նա չէ՞ր հավատացել Աբրահամին, և այդ պատգամը պետք է հատուկ կերպով իրեն ասվեր:

Բայց դարձյալ մեզ համար դաս կա: Արդյոք իսկապես հավատո՞ւմ ենք, որ Աստված անհնարինը կարող է անել: Արդյոք վստահո՞ւմ ենք, որ Նա օրեցօր խնամում է մեզ: Մեր ճամփաներն ամեն օր կատարյալ վստահությամբ հանձնո՞ւմ ենք Նրան՝ գիտակցելով, որ Նա կարող է առաջնորդել ու պահպանել մեզ օրվա ընթացքում: Հավատո՞ւմ ենք, որ Նա կարող է գորացնել մեզ, որպեսզի կարողանանք հավատարմորեն Իրեն ծառայել:

Այս պատմության մեջ մեկ այլ նրբություն կա, որը շփոթեցնում է մեզ: 17-րդ գլխում Աբրահամի՝ երեսի վրա ընկնելու և ծիծաղելու մասին որևէ մեկնություն չկա, երբ իրեն ասվեց, թե Սառան որդի է ունենալու: Նրա ծիծաղն անհավատության՞ նշան էր: Չգիտենք: Ինչո՞ւ նրա ծիծաղը չհանդիմանվեց, իսկ Սառայինը հանդիմանվեց:

Սառան կարծես թե կասկածի տակ դրեց Ամենակարողի գորույթունը: Աբրահամը հավանաբար մտածեց, թե իր տարիքի մարդիկ ինչպե՞ս կարող են ծնող դառնալ, բայց Սառայի հարցի մեջ Աստծո՝ Իր տված խոստումը կատարելու կարողության նկատմամբ կասկած կար:

Այնուհետև Սառան կրկնապատկեց իր մեղքը: Անհավատության մեղքի վրա սուտն ավելացրեց: Երբեմն մեր սխալները ծածկելու մեր ջանքերն ավելի են շատացնում մեր մեղքերը: Շատ ավելի լավ է մեղքը խոստովանելը, քան այն ուրանալը: Ի վերջո, եթե նույնիսկ թաքցընենք այն մեր ընկերներից, Ամենակարողից ոչինչ չենք կարող թաքցնել: Ամեն բան բաց է Նրա աչքերի առջև:

Ի՞նչ ենք սովորում: Աստված ամենագոր է և հավատարիմ Իր Խոսքին: Նա կատարում է Իր խոստացածը: Մեր բաժինն այն է, որ ամբողջությամբ վստահենք Նրան: Արդյոք այդպես վստահո՞ւմ ենք:

Դոն Սթորմըր

Երիտասարդ Դավիթը՝ որպես ծառա

***Հոգևոր աճի սերտողաշար մանուկների և
պատանիների հետ աշխատողների համար***

Իր ողջ կյանքի ընթացքում Դավիթն առաջին հերթին Աստծո ծառա էր: Նրան համակած առաջնային նպատակն իր սիրելի Աստծուն ծառայելն էր:

Աստված նրան Իր ծառա էր անվանում. «Իմ Դավիթ ծառային» (Սաղ. 89:3, 20):

Ժողովուրդը նրան Աստծո ծառա էր անվանում «Իր Դավիթ ծառային ընտրեց» (Սաղ. 78:70): «Զո ծառայի Դավթի...» (Գործք 4:25):

Նա բազմիցս իրեն Աստծո ծառա էր անվանում (Մաղ. 19:13, Մաղ. 143:12):

Դավիթն Աստծո ծառա էր ու ամեն ժամանակ պատրաստ՝ Նրան հնազանդվելու և Նրա կամքը կատարելու, նա նաև Աստծո ժողովրդի ծառան էր՝ Աստծո կողմից նշանակված ու Նրանով ուղղորդվող: Աստծո կամքն էր, որ նա սեփական ժողովրդին, սեփական սերունդին ծառայեր, այն ժողովրդին, ում հետ ապրում և ում առաջնորդում էր: Ու նա այդպես արեց հավատարմորեն մինչև մահ:

Սովորաբար Դավթի մասին մտածում ենք որպես ռազմիկի, ով պարտության մատնեց Գողիաթին, կամ որպես գաղթականի, ում հալածում էր Սավուրը, կամ հատկապես՝ որպես Իսրայելի երբեմնի հզորագույն թագավորի: Բայց առաջին հերթին տեսնում և հիշում ենք որպես ՃԱՌ-ԱՅԻ:

Աստված նաև ուզում է, որ մենք էլ լինենք Իր ծառաները կամ ստրուկները (DOULOS) (Մատթ. 25:21, Բ Տիմ. 2:24), ամեն ժամանակ հնազանդվենք Իրեն, ծառայենք ու Իր վերահսկողության տակ լինենք: Նա նաև ուզում է, որ մարդկանց ծառայենք, հատկապես մեր հավատակիցներին (Մատթ. 20:27, Գաղ. 5:13): Ինչպե՞ս կարող ենք ուրիշներին ծառայել: Անելով այն, ինչի կարիքն ունեն: Ուրիշների հանդեպ մեր վերաբերմունքը պետք է լինի ծառայության վերաբերմունք՝ նրանց հնարավորինս օգնելու փափագով: Այդ իմաստով մենք ծառայում ու հնազանդվում ենք նրանց (Եփես. 5:21):

Դավթի մասին խորհելով՝ պետք է երկու հարց տանք.

- արդյոք ծառայո՞ւմ ենք Աստծուն:
- արդյոք մեր սերնդին ծառայո՞ւմ ենք Աստծո կամքը:

Մանկանց ավետարանչության ընկերակցություն

Փնտրեցե՛ք և կգտնեք

Մատթեոս 7:7

Աստված պահում է Իր խոստումները: Երբեմն ինչ-որ մեկը հարցնում է. «Իսկ ի՞նչ է լինելու այն մարդկանց վիճակը, ովքեր Քրիստոսի մասին երբեք չեն լսել: Նրանք գնալու են Երկի՞նք, թե՞ առանց առիթ ունենալու՝ դժոխք»: Քրիստոսն Անձամբ է պատասխանում՝ ասելով. «Փնտրեցե՛ք և կգտնեք» (Մատթ. 7:7): Սա անպայմանական խոստում է, որը վերաբերում է նույնիսկ այն մարդկանց, ովքեր ապրում են այնպիսի վայրերում, որտեղ Ավետարանը լսելու հնարավորություն չեն ունեցել: Աստված ասում է՝ եթե նրանք փնտրեն, ապա կգտնեն: Նշանակություն չունի՝ Չինաստանի կենտրոնում են ապրում, թե՞ հեռավոր ու խուլ կղզում:

Մի քանի տարի առաջ մի խումբ քրիստոնյաների հետ դռներուռ այցելեցինք Նոր Զելանդիայի փոքրիկ քաղաքի բնակիչներին: Բացատրեցինք, որ քրիստոնյաներ ենք և եկել ենք մարդկանց Հիսուս Քրիստոսի մասին պատմելու համար: Մի տիկին, մեզ իր տուն հրավիրելով, ասաց.

- Երևի Աստված ձեզ ուղարկեց՝ ինձ օգնելու:

Սա անսովոր արձագանք էր մեզ համար: Մենք ներս մտանք, և տիկինը պատմեց իր պատմությունը: Նա ապրել էր հետաքրքիր, լիարժեք և հաջողակ կյանք և Աստծո կարիքը երբեք չէր ունեցել: Իրականում նա աթեիստ էր: Սակայն մի օր նրա 7-ամյա որդին նրա աչքերի առաջ մահացավ՝ ճանապարհային պատահարի պատճառով: Հաջորդ ամիսների ընթացքում իր վշտից մեծապես տառապելով՝ մի օր խոհանոցում հուսահատությամբ աղաղակեց՝ ասելով.

- Ո՛վ Աստված, ես երբեք Քեզ չեմ հավատացել, չեմ հավատացել Քո գոյությանը, բայց եթե կաս, Քո Անձն ինձ ցո՛ւյց տուր:

Ընդամենը մի քանի շաբաթ անց մենք հայտնվեցինք նրա դռան առջև: Նա մեր այցելությունը տեսնում էր որպես այդ տարօրինակ աղոթքի պատասխան: Կարճ ժամանակ անց ամուսինն ու ինքը ըն-

դուներցին Տեր Հիսուսին: Աստված կրկին պահեց այդ խոստումը: Այս տիկինն անկեղծորեն փնտրեց Աստծուն, և Աստված ամեն բան կազմակերպեց, որ նա գտնի Իրեն: Նման պատմություններ կարող եք լսել ամբողջ աշխարհում:

Չինացի մի փոքրիկ տղա էր ապրում հյուսիսային Չինաստանի գյուղերից մեկում, որտեղ ոչ ոք երբևէ Ավետարանը չէր հասցրել: Գիշերը տատիկն իր հետ նրան տանում էր մոտակա սրբավայրը՝ կուռքին պաշտամունք մատուցելու համար: Նա դուրսը կանգնում և նայում է տգեղ ու կեղտոտ կուռքին, որի առջև տատիկը ծունկի էր գալիս: Այնուհետև նա նայում է գիշերային երկնքի փայլուն աստղերին ու զարմանալով՝ մտածում, թե ինչ կապ կա այդ կուռքի և աստղերի միջև: Նա ինքնիրեն մտածում է ու ասում. «Ես ուզում եմ ճանաչել այն Աստծուն, ով ստեղծեց այս աստղերը»: Որոշ ժամանակ անց չինացի մի քրիստոնյա Ավետարանը բերեց այդ գյուղ, և տղան առաջիններից մեկն էր, ով ընդունեց Քրիստոսին՝ որպես Փրկչի:

Եթե արդեն ճանաչում եք Աստծուն, բայց զգում եք, որ ձեր հոգևոր կյանքում առաջխաղացում չկա, ուրեմն պետք է ավելի բուռն փրկությունեք Աստծուն: Խորհրդածե՛ք այս հարցի մասին՝ Ի՞նչ եմ անում այն լույսի (գիտության) հետ, որն արդեն ունեմ: Մինչ կարդում եք Աստվածաշունչը և տեսնում եք, թե Աստված ինչպես է աշխատում տղամարդկանց և կանանց կյանքում, սկսում եք հասկանալ սուրբգրային հետևյալ հիմնարար սկզբունքը. նախքան ձեզ ավելի շատ լույս տալը Աստված ձեզ հարց է տալիս. «Ի՞նչ եք անում այն լույսի հետ, որն արդեն ունեք»:

Երբևէ կերակրե՞լ եք բարձր աթոռակի վրա նստած փոքրիկ երեխայի: Երբ գդալով լի կերակուրն ուզում եք դնել երեխայի բերանը, կարևոր բան կա, որ պետք է հիշեք: Սպասե՛ք՝ երեխան կուլ տա բերանում եղածը, նախքան հաջորդ գդալը դնելը: Եթե 2-րդ և 3-րդ գդալը դնեք, խառնաշփոթ կստեղծեք: Աստված կերակրում է մեզ գդալ առ գդալ: Բայց կարևորն այն է, որ դուք հասկանաք՝ Նա 2-րդ գդալը չի տա, եթե առաջին գդալի պարունակությունը կերած չլինեք:

Ընդունված լույսն ավելի շատ լույս է բերում: Մերժված լույսն ավելի խավար է բերում:

Հպարտություն

«Կործանման առջևից հպարտությունն է գնում, իսկ անկման առջևից՝ ամբարտավան հոգին: Համեստների հետ խոնարհ հոգով լինելը հպարտների հետ ավարներ բաժանելուց լավ է» (Առակ. 16.18, 19):

- Լավ եմ հիշում, - պատմում էր նավաստին իր ծառայության մասին, - ինչպես ծով դուրս եկանք: Տեսանելիությունը վատն էր: Հանկարծ առջև նայող դետը բղավեց.

- Լույս կա նավի աջ կողմում:

- Սա անխուսափելի բախում էր նշանակում: Նավապետը, բղավելով, ասաց.

- Հայտնե՞ք նրանց, որ 20 աստիճանով փոխեն ուղղությունը:

Արձագանքը հետևյալն էր.

- Առաջարկում եմ, որ դուք անեք դա:

Սպան պնդում էր.

- Ես ռազմական նավի վրա եմ:

Ի պատասխան դրան՝ ասվեց.

- Իսկ ես փարոսի վրա եմ:

Բնականաբար ուղղությունը մենք փոխեցինք:

Այս զվարճալի դեպքը լուսաբանում է մարդկանց մեջ տարածված մի հատկանիշ՝ պնդել սեփական տեսակետը՝ չփորձելով հասկանալ զրուցակցին: Ի՞նչ անիմաստ և երկար խոսակցություններ են առաջանում արդյունքում: Եկեք փորձենք հասկանալ ուրիշներին և լավ վերաբերվել նրանց՝ առանց մեր մտքերը պարտադրելու:

Ո՞րն է այս վարքի իրական պատճառը: Մեր հպարտությունը: Ցանկացած գնով ճիշտ լինելու փափագը հեռանկար չունի և նույնիսկ ռիսկային է մարդկանց հետ վարվելիս, բայց ավելի անբարենպաստ է Աստծո հետ վարվելիս: Գուցե նեղված եք Նրանից և որոշել եք չհավատալ Նրան: Ես խորհուրդ կտայի պատմել Նրան դրա մասին, իսկ հետո լսել, թե ինչ է Նա ասում ձեզ Աստվածաշնչի միջոցով:

Եկեղեցու պատմությունը (7)

Մ.թ. 1517-2000թթ.

17-րդ դարը երեսուն տարվա պատերազմ տեսավ (1618-1648 թթ.), ինչը ավարտին հասցրեց Բարեփոխության ժամանակաշրջանը: Այս ժամանակահատվածում բողոքականները պատերազմեցին կաթոլիկների դեմ, սակայն միևնույն ժամանակ պատերազմներ ընթացան կայսրերի և իշխանների, ինչպես նաև ազգերի միջև: Ի վերջո, Վեստֆալյան հաշտությունը կնքվեց 1648 թ.-ին: Կալվինիզմը, լյութերականությունը և հռոմեական կաթոլիկությունը ճանաչվեցին որպես իրավական կրոններ: Հոլանդիան և Շվեյցարիան ստացան իրենց անկախությունը: Անգլիան, Շոտլանդիան, Հոլանդիան, Սկանդինավիան, Գերմանիայի մի մասը և Շվեյցարիայի մի մասը հաստատեցին բողոքական եկեղեցիներ: Հռոմեական եկեղեցին ուժեղ մրնաց Արևմուտքում, իսկ ռուս Ուղղափառ եկեղեցին դարձավ Ռուսաստանի ազգային եկեղեցի:

Զնայած դրան, որ այդ ժամանակ Ավետարանը հստակ չներկայացվեց չինացիներին, պետք է նշել, որ Բարեփոխության շրջանի ավարտին Չինաստանում քրիստոնեություն մտցնելու փորձեր արվեցին: Ֆրանսիա Խավյերը (1506-1552թթ.) ծառայում էր Ճապոնիայում և պատրաստվում էր Չինաստան մեկնել, սակայն հիվանդացավ ու մահացավ: Բայց նրա փոխարեն ուրիշ մեկը հայտնվեց՝ Մեթյու Ռիչին (1552-1610 թթ.): Նա մաքեմատիկոս և աստղագետ էր: Չինաստան մուտք գործեց որպես գիտնական և ուսուցիչ: Իհարկե, նրա վերջնական նպատակը ավետարանելն էր:

Ռիչին նախ բնակվեց Մակաո քաղաքում՝ Չինաստանի առափնյա պորտուգալական գաղութում, որտեղ սովորեց չինացիների լեզուն ու մշակույթը: Նա լավ ընդունվեց Չինաստանի հեռավոր մարզերում: Ի վերջո քայլ առ քայլ հասավ մայրաքաղաք Պեկին: Այնտեղ նույնպես լավ ընդունվեց և 10 տարի մայրաքաղաքում բնակվելու թույլտրվություն ստացավ որպես աստղագետ և մաքեմատիկոս: Այս ժամանակահատվածում Ռիչին օգնեց Հիսուսի միաբանություն (ճիզ-

վիտների միաբանություն) առաքելությունը ստեղծելու գործում: Նրա մահվան ժամանակ նրա հիմնած եկեղեցին արդեն շուրջ 2000 ամրամ ուներ:

Ռիչիի իրավահաջորդ Ադամ Շալը նույնպես շնորհ գտավ չինացիների առջև և 1650 թ.-ին Պեկինում հանրային եկեղեցի կառուցեց. հետագայում ամբողջ կայսրության համար կրոնի ազատություն ձեռք բերվեց: Այդ ժամանակներում եկեղեցին աճեց՝ ունենալով մոտավորապես 270.000 մարդ: Սակայն Չինաստանի գործի շուրջ վեճեր ծագեցին Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցու ներսում, և մեկ դարի ընթացքում Չինաստանի առաքելությունը ամբողջովին դադարեց:

3. ՏՐԱՄԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱՐԹՆՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇՐՋԱՆ (1648-1789 թթ.)

Բարեփոխության ժամանակաշրջանի ավարտի խաղաղության և կրոնական հանդուրժողականության մթնոլորտը կարծես թե դուռ բացեցին բազմաթիվ քրիստոնեական նոր համայնքների և աղանդների առաջ: Օրինակ՝ հայտնվեցին Քվակերները (Բարեկամների միությունը), որը հիմնադրվել էր Ջորջ Ֆոքսի կողմից (1624-1691 թթ.): Նրա ուսմունքը տարածվեց Անգլիայում, Իռլանդիայում, Ասիայում, Աֆրիկայում, Արևմտյան Հնդկաստանում և Հյուսիսային Ամերիկայում: Նրանք խիստ հալածվեցին, քանի որ բացահայտորեն քննադատում էին գործող եկեղեցիներին, հրաժարվում որոշ տեղերում հարկեր վճարելուց և երբեմն խանգարում էին ուրիշների եկեղեցական ծառայություններին: Նրանք չէին ընդունում Աստվածաշունչը՝ որպես Աստծո վերջնական հայտնություն, և մերժում էին նորկտակարանյան հստակ վարդապետությունները: Նրանք հետագայում ներգրավվեցին բանտերում սոցիալական բարեփոխումներ կատարելու և ստրկատիրության դեմ բողոքների մեջ: Նրանք գոյություն ունեն առ այսօր, և նրանց հետևորդների թիվը կազմում է մոտ 200.000 մարդ:

Այս ժամանակահատվածում հայտնված աղանդներից մեկը Շվեդ-բորգյանիզմն է կամ Նոր Երուսաղեմի եկեղեցին, որի հիմնադիրը Էմանուել Շվեդբորգն է (1688-1772 թթ.): Այս մարդը չափազանց շատ հեռու գնաց ուղղափառ համոզմունքներից. նա հերքեց Երրորդությունը, սկզբնական մեղքը և Քրիստոսի քավությունն ու հարությունը:

Կային նաև աճող թվով մարդիկ, ովքեր հավատում էին, որ աստվածային հայտնությունը կարելի է փոխարինել մարդկային տրամաբանությամբ և դիտարկմամբ: Այս ռացիոնալիզմն առաջ է քաշվել գիտնականների և փիլիսոփաների միջոցով, ովքեր ձգտում էին բացատրել տիեզերքը մաթեմատիկական տերմիններով:

Ռենե Դեկարտը (1596-1650 թթ.) ֆրանսիացի փիլիսոփա և մաթեմատիկոս էր, որը հիշվում է իր հայտնի խոսքի համար. «Մտածում եմ, հետևաբար գոյություն ունեմ»: Նա պնդեց, որ տիեզերքը ծրագրված և կարգավորված է մաթեմատիկական կերպով և դեկլարվում է բնության օրենքներով: Մինույն հայեցակարգի վրա իր ուսմունքը կառուցեց Իսահակ Նյուտոնը (1642-1727 թթ.), ով հայտնաբերեց տիեզերական ձգողականության օրենքը: Այս և շատ ուրիշներ նպաստեցին այն իրողությանը, որ կոչվեց Գիտական հեղափոխություն: Չնայած որ այս մարդկանց շարքում կային քրիստոնյաներ, սակայն մեծ մասը քրիստոնյա չէր, և նրանք մարդկանց հեռացրին Աստծուց և Աստվածաշնչից:

Բայց այս մարդկային հիմնավորմանը չպետք է մատների արանքով նայել: Հոգևոր մեծ արթնություն կամ զարթոնք եղավ Գերմանիայում, Սկանդինավիայում և Շվեյցարիայում: Առաջնորդների անուններից են Սպեները (1635-1705 թթ.), Ֆրանկը (1663-1727 թթ.) և Ջինգենդորֆը (1700-1760 թթ.): Առաջին երկուսն աշխատեցին Լյութերական եկեղեցու ներսից, սակայն նրանց աշխատանքը կարծես թե երկար չտևեց: Ջինգենդորֆը արթնություն բերեց Լյութերական եկեղեցում և իր միսիոներական նախանձախնդրության շնորհիվ միսիոներներ ուղարկեց տարբեր երկրներ: Այս միսիոներները ի վերջո հայտնի դարձան՝ որպես Մորավյաններ: Այնուհետև 1742 թ.-ին միսիոներները և նրանց մորադարձները կազմակերպեցին առանձին համայնք, ինչը դեմ էր Ջինգենդորֆի ցանկությանը: Այսօր աշխարհում շուրջ 500,000 մորավյան կա, որոնց մեծ մասը գտնվում է Տանզանիայում և Հարավային Աֆրիկայում:

1735 թ.-ին Ջոն Ուեսլին (1703-1791 թթ.)՝ որպես Անգլիկան ծառայող, միսիոներական ճանապարհորդության գնաց Հյուսիսային Ամերիկայի Ջորջիա նահանգ: Այդ շրջանը վերապրեց այն, ինչ հայտնի

է Առաջին մեծ արթնությունը անվանումով: Այնտեղ նա հանդիպեց Մորավյան միսիոներներին և ի զարմանս իրեն բացահայտեց, որ ինքը դեռևս քրիստոնյա չէ: Ուստի վերադարձավ Լոնդոն և 1738 թ.-ին վերջապես խաղաղություն գտավ Աստծո հետ՝ միայն Քրիստոսի հանդեպ եղած հավատի շնորհիվ: Նրա եղբայրը՝ Չարլզ Ուեսլին (1708-1788 թթ.), նույնպես քրիստոնյա դարձավ, և երկու եղբայրները, Անգլիայում քարոզելով, հազարավորների Քրիստոսին բերեցին: Սա կոչվում է ավետարանչական կամ մեթոդիստական արթնություն: Նորադարձներից ոմանք միացան Անգլիկյան եկեղեցուն, իսկ մյուսները՝ Սկոտական կամ Ժողովական եկեղեցիներին: Սակայն մեծ մասը 1784 թ.-ին ձևավորեցին նոր համայնք, որը հայտնի դարձավ որպես Մեթոդիստական եկեղեցի:

Թեև Ջոն Ուեսլին հիմնականում քարոզիչ էր, նա բազմաթիվ կրոնական հոդվածներ է գրել գրքույկների տեսքով: Նա նաև ամսագիր է պատրաստել: Նրա տպագիր քարոզներն ու բացատրական գրառումներն արդյունավետ կերպով ձևավորեցին Մեթոդիստական եկեղեցու վարդապետությունը: Իսկ նրա եղբայր Չարլզը աշխարհին հայտնի ամենահռչակավոր օրհներգեր գրողներից մեկը դարձավ: Նա գրել է ավելի քան 7000 օրհներգ և բանաստեղծություն: Դրանք մեծապես նպաստեցին ավետարանական արթնությանը:

Չորջ Ուայտֆիլդը (1714-1770թթ.)՝ Ուեսլի եղբայրների ընկերը, մեծ հաջողություններ ունեցավ Հյուսիսային Ամերիկայում բաց երկնքի տակ քարոզչության մեջ: Նա վերադարձավ Անգլիա և Ջոն Ուեսլիի հետ միասին Անգլիայում բացօթյա երկնքի տակ ավետարանչական ժողովներ կազմակերպեցին և նման հաջողությունների հասան: Այնուհետև Անգլիայում ձևավորվեց Մեթոդիստական եկեղեցին:

(Շարունակելի)

Մտորումներ

Ընտանիքի մասին

Ո՛վ Տեր, ո՛ւժ տուր, որ ներեմ, հավա՛տ տուր, որ չլինի կասկածամբություն, ճշմարտություն տուր, ուր կա մոլորություն, հո՛ւյս, ուր կա հուսահատություն, լո՛ւյս, ուր խավարն է տիրում:

Անկայուն է այն ընտանիքը, որի հիմքը դրված է եսասիրական ցանկությունների՝ ավագի վրա, և թույլ փոթորիկն անգամ կքանդի այն. փոթորիկները հիմա մոլեգնում են: Մեծ բշնամին անդադար փորձում է իր չար մտադրությամբ բաժանել Աստծո տված անմար Լույսից: Սակայն Աստծո ներկայության վեմի վրա կառուցված ընտանիքը (տունը) հուսալի և ապահով է: Նրա հիմքը Տիրոջ կամքը կատարելն է և ուրիշի հանդեպ անշահախնդիր սերը: Ուժեղ փոթորիկի ժամանակ այսպիսի տունը կանգուն կմնա Աստծո խոստումների հավատով և դրանց կատարման հույսով:

Քրիստոնեական կյանքի մասին

Կյանքում չսայթաքելու համար հարկավոր է կանթեղի լույսը: Փորձության ժամին դաժան հիասթափության մեջ չընկնելու համար կարևոր է հիշել, որ մենք պետք է մաքրագործվենք: Թող մեզանում ապրող լույսը հանդիպի մեկ ուրիշի լույսին: Սակայն անխուսափելիորեն լինում է պահ, երբ մեր լույսը հանդիպում է ուրիշի խավարին՝ վնաս ու ցավ հասցնելով, և մեծ ուժ է հարկավոր՝ տանելու այդ ցավը՝ չկորցնելով հույսն ու հավատը: Միակ ելքը Տիրոջ սրտում ապաստան գտնելու ձգտումն է՝ ամեն ինչ հանձնելով Նրա ձեռքը:

Այդպիսի վնաս ու ցավ են կրում նույնիսկ իրար սիրող մարդիկ, և այդ բանը չցանկանալով՝ թյուրիմացաբար դառնում են բշնամիներ և չարաչար տանջում իրար: Հարկավոր է լոկ մի բան՝ աղոթքով սպասել Աստծո օգնությանը: Միայն թե դիմենք Նրան, և Նա կլուծի անլուծելին:

Խաղաղության մասին

Պայքարողը միշտ կապքարի, նրան կղաղարեցնի միայն Տերը: Նա պետք է մախևառաջ կողպեք դնի իր բերանին, որպեսզի խորասուզվի Աստծո ներկայության մեջ, քանի որ Նա է մեր խաղաղությունը: «Որովհետև Նա է մեր խաղաղությունը, որ երկուսին մեկ դարձրեց և մեջտեղի բաժանման պատը քանդեց» (Եփես. 2:14): Եթե մեր սիրտը խաղաղ է, Տերը խաղաղություն կհաստատի մաս մեր շուրջը: Մենք երագում ենք խաղաղության մասին, բայց ոչինչ չենք անում անգամ մեր մերձավորների հետ հաշտ ու խաղաղ ապրելու համար: Մենք աղոթում ենք խաղաղության համար, բայց չենք մոռանում մեր աշխարհիկ կյանքը, առանց դիմադրելու ընդունում ենք մեզ խռովող խորհուրդներ, պարսավանք, չարախոսություն, զրպարտություն, կասկածամտություն: Ավա՛ղ, բամբասում, կռվում ենք մեր հարևանների, մեզ ատողների հետ և երկպառակություն ու մահ ենք սփռում մեր շուրջը լուրը: Սրբված սիրտը կասեցնում է չարը:

Տե՛ր, քար սրտեր դու փշրի՛ր,

Պաղ սրտերը ջերմացրո՛ւ,

Քո անմար հուր կրակով

Երանելին սովորեցրո՛ւ:

Լարիսա Իսպիրյան

Թերևս մտածեք, թե աննշան եք Աստծո մեծ ծրագրում, բայց այդպես չէ: Դուք չափազանց շատ կարևոր եք Աստծո համար, այնքան կարևոր, որ Հիսուսը մահացավ ձեզ համար, և Սուրբ Հոգին այժմ ապրում է ձեր մեջ: Դուք ձեր աչքին թերևս շատ փոքր թվաք, և սա լավ է, քանի որ Աստված հպարտներին հակառակ է կանգնում, բայց խոնարհներին շնորհ է տալիս: Այնուամենայնիվ, թույլ մի՛ տվեք, որ ձեր խոնարհությունը մեղք դառնա՝ համոզելով ձեզ, թե Աստծո համար ոչինչ չեք կարող անել: Աստված կարող է օգտագործել ձեզ՝ կատարելու Իր կամքը երկրի վրա:

Ուորեն Ուիրզբի

Գանձը՝ կավե ամաններում

Բ Կորնթ. 4:7-18

Սա հրաշքների դարաշրջան է. վերջին հիսուն տարվա ընթացքում մարդկությունն ավելի շատ հրաշքների ու տեխնոլոգիական նվաճումների ականատես եղավ, քան տեսել էր աշխարհի ստեղծումից ի վեր: Այդուհանդերձ, ամենամեծ հրաշքը մարդկային մարմինն է:

Տեսնենք, թե մարմինն ինչ չափի ջերմություն է արձակում. 2500 կալորիա: Դա բավարար է 5 թեյնիկ թեյ թրմելու համար: Չնայած դրան՝ մեր մարմնի ջերմաստիճանը, անկախ մեր բնակության վայրից կամ տարվա եղանակից, անփոփոխ է:

Մեր մարմինն ունի 10 միլիոն նյարդային բջիջ, որոնցից յուրաքանչյուրն արտադրում է 700000 վոլտ էներգիա, սակայն ոչ ոք չի էլեկտրահարվում: Ուղեղի «հոսանքափոխարկիչը» նվազեցնում է հոսանքի բարձր լարվածությունն ու այն հավասարաչափ բաշխում մարմնում, որի շնորհիվ էլ առողջ ենք մնում:

Ի՞նչ հրաշալի է մարդու աչքը: Դեպի աչքեր գնացող 300000 նյարդ և արյունատար մազանոթ կա: Աչքը ամենակատարյալ «լուսանկարչական ապարատն է, որն օր ու գիշեր ակնթարթորեն գունավոր նկարներ է «նկարում»: Այն հրաշալի կառուցվածք ունի:

Եթե 17 դաշնամուր դնենք կողք կողքի, կունենանք 1500 ստեղն. այսպիսին է մեր լսողությունը. բազմաթիվ ելևեջներ կարող է ընկալել:

Սիրտը, որ բռնցքի չափ մկանային մի հանգույց է, ամեն օր 3000 գազոն (հեղուկաչափի միավոր, որը հավասար է 4,55 լիտրի) արյուն է արտամղում 100000 մղոն արյունատար անոթների միջով: 70 տարվա ընթացքում սիրտը բաբախում է 3 միլիարդ անգամ և արտամղում է 77 միլիարդ գազոն արյուն:

Մեր ուղեղն Աստծո պարզեցած ամենաթանկարժեք պարզեցներից մեկն է, բայց ինչպես ասում են, նույնիսկ ամենախելացի մարդն ան-

գամ առավելագույնն իր ուղեղի կարողության 10 տոկոսն է միայն օգտագործում:

Այո՛, մարդու մարմինը հրաշք է, բայց Աստված ասում է, որ այն հող է և հողին էլ կվերադառնա: Այն գոլորշի է, խոտ, ընդամենը մի ծաղիկ, որ ժամանակավոր է, որդերի կերակուր, մահկանացու: Բայց Աստված միայն այդ չի ասում: Այս մահկանացու և ապականված մարմնի մեջ Աստված գանձ է դրել, Իր շունչն է փչել՝ Իր հոգուց մի բեկոր, մի կայծ է դրել: Դա շատ թանկարժեք գանձ է, ամբողջ աշխարհից էլ թանկ, իհարկե՝ եթե հավատաս Աստծուն և Նրա տված առանձնահատուկ ու թանկարժեք կյանքի պարզևն ստանաս: Մարդիկ կան, ովքեր չեն հավատում Աստծուն, հավատում են ոչնչին: Հայտնի գրող Էռնեստ Հեմինգուեյը շատ ինքնաբավ, ըմբոստ ու խիզախ էր իրեն համարում, երբ ժխտում էր Աստծուն: Իսկ երբ նրա կյանքն անհաջող ընթացք ստացավ, և նա կորցրեց իր հպարտությունը, կորցրեց նաև ապրելու ցանկությունը: Ի տարբերություն նրա՝ Ջոնի Էրիկսոնը, ով սարսափելի դժբախտ պատահարից հետո անդամալույծ էր դարձել, անմիջապես բացահայտել էր իր «կավե, կոտրած ամանի մեջ թաքնված գանձը» և սկսել էր այնպես ապրել, որ Աստծուն փառք բերի:

Ծերությունը, հիվանդությունը, կյանքի ճգնաժամերը չեն կործանի մեզ, եթե Աստված ղեկավարի մեր կյանքը: Նա մեր քայքայվող մարմինների մեջ կյանքի գանձ է դրել:

«Ամեն բանի մեջ նեղված ենք, բայց ճնշված չենք, կարոտ ենք, բայց չենք տարակուսում, հալածված, բայց երեսից չընկած, վայր ընկած, բայց չկորած» (Բ Կորնթ. 4:8-9):

Հիշենք, որ ամանը, թեև, կավից կարող է լինել, բայց հնարավոր է, որ նրա մեջ անգին գանձ լինի:

Հովսեփ Հովսեփյան

Ամեն օր կես ժամ միայնակ

«Ուստի այսպէս է ասում Ջորաջ Տերը. «Ուշադրութիւն դարձրէք ձեր ճանապարհներին»» (Անգե 1:5):

Բարեպաշտ և խելացի հայրը ցուցամոլ ու անառակ որդի ուներ, որի հետ հաճախ խոսում էր ու սիրով, ինչպէս նաև արցունքներով խրատում նրան, սակայն ապարդյուն: Չար ընկերակցությունը և աղտոտ ունակությունները խուլ դարձրին այս խղճալի երիտասարդին խրատ և հանդիմանություն լսելու համար: Մի օր մահացու հիվանդություն պատահեց ակոթ հոդը: Նա իր մոտ կանչեց որդուն և իր վերջին շնչով աղերսեց, որ շնորհ անի իրեն և խոստանա կատարել իր առաջարկը: Նա վստահեցրեց, որ եթե խոստանա դա կատարել, սրբտով խաղաղ կզգա իրեն, և մահվան ցավերը կմեղմանան: Առաջարկն այս էր. իր մահից հետո մի քանի ամիս ամեն օր կես ժամով առանձնանա իր սենյակում: Խորհրդածության հատուկ նյութ չտվեց: Դա իր կամքին թողեց:

Տղան կարծեց, որ ծնողական խանդաղատանքով համակված և մահվան անկողնում արված այնքան պարզ և դյուրին աղաչանքը կընդունի: Ուստի երդվեց իր պատվով, որ կատարելու է հոր առաջարկը: Երբ հայրը մահացավ, ուշադրությամբ կատարեց այն: Նախ՝ առանձնության այս թույլներն անցկացնելու անսովոր էր: Սակայն հետզհետե տարաբնույթ խորհուրդներ ծագեցին նրա մտքում: Նրա խղճմտանքն արթնցավ ու սկսեց հանդիմանել ինքն իրեն հանուն իր բարօրության այսքան զոհողություն անող ծնողին արհամարհելու համար: Իր սիրելի հոր մահվան տեսարանի ու պարագաների ազդեցությունը նորոգվեց: Սրանք հետզհետե նոր խորհուրդների տեղիք տվեցին՝ ապագա դատաստանի և լուրջ ու ահալոր հավիտենակաւնության: Աստված ուզեց օրհնել այս առանձնության թույլները ու գորացնել նրա համոզմունքները: Առանձնությունը կատարեց այն, ինչ խրատը չկարողացավ անել, և իրական ու մնայուն փոփոխություն տեղի ունեցավ: Նա թողեց իր չար ընկերներին և բարեփոխեց վարքը: Իր կյանքի մնացած մասը առաքիւնությամբ և աստվածպաշտությամբ

անցկացրեց ու այսպես հաստատվեց, որ նրա ապաշխարությունն իրական և անկեղծ էր: Մի խոսքով, նա՝ իբրև բարի քրիստոնյա, ապրեց և մահացավ՝ լավ օրինակ հանդիսանալով շրջապատի մարդկանց համար:

Միրելի՛ ընթերցող, չե՞ս ուզում դու նույնպես ամեն օր գոնե կես ժամով առանձնանալ և խորհել քո մասին: Քանի որ մահը մոտենում է, և դրան հաջորդելու է դատաստանը, իսկ հետո՝ հավիտենականությունը: Մի՛ քնիր, մեղավոր, քանի որ եթե մեկ անգամ դժոխք ընկնես, հավիտյան ազատում չես ունենա: Իսկ հիմա ձրի շնորհք, ներում, փրկություն և հավիտենական կյանքը մատուցվում է քեզ: Ի՞նչ տուկալի բան է այս օրհնյալ պատեհությունը և առիթը կորցնելը, պատեհություն, որը ևս մեկ անգամ գուցե չունենաս:

Քաղված՝ «Ընտիր ժողովածու
հոգևոր պատմությունների» գրքից

Այրվող խրճիթը

Նավաբեկությունից միայն մեկ ճամբորդ ազատվեց և շնչահեղձ հասավ անմարդաբնակ փոքրիկ կղզի: Թեև խեղճ մարդն ուրախ էր ողջ մնալու համար, բայց սրտանց աղոթեց Աստծուն, որ իրեն ազատի այդ ամայի տեղից: Նա ամեն օր քննում էր հորիզոնը, սակայն ոչ մի նավ չէր տեսնում: Հուսահատ և հոգնած՝ վերջապես որոշեց փոքր խրճիթ կառուցել ջախջախված նավի տախտակներով, որպեսզի պատսպարվի ցերեկվա արևից և գիշերվա ցրտից ու պահի ունեցած մի քանի առարկաները: Սակայն մի օր, երբ վերադառնում էր ուտելիք փնտրելուց, տեսավ, որ իր խրճիթն այրվում է բոցերի մեջ, և սև ծուխը երկինք է բարձրանում: Ամենավատն էր պատահել: Ամեն ինչ ոչնչացել էր: Խեղճ մարդը բարկությամբ և տխրությամբ լցվեց.

- Տե՛ր Աստված, ինչո՞ւ թույլ տվեցիր, որ այս փորձանքը գլխիս գա, - ասաց լալազին ձայնով: - Սա էր պակաս: Բավական չէ՞, որ միայնակ

եմ մնացել այս կղզու վրա, որտեղից ազատվելու որևէ միջոց չունեմ: Այս խրճիթը շա՞տ համարեցիր ինձ համար:

Սրտնեղած՝ նա գլուխը մի քարի վրա դրեց ու քնեց: Վաղ առավոտյան մի նավի սուլոց արթնացրեց նրան: Նախ կարծեց, թե երազ է, բայց երբ կրկին լսեց նույն ձայնը, որ գնալով ավելի էր մոտենում իրեն, անմիջապես ծովափ վազեց և տեսավ իրեն ազատելու եկած նավը:

- Ինչպե՞ս իմացաք, որ ես այստեղ եմ, - հարցրեց շփոթված մարդն իր ազատարարներին: - Ծուխը տեսանք, - պատասխանեցին նավաստիները:

Իսկապես դյուրին է հուսահատվել, երբ ամեն ինչ սխալ է ընթանում: Սակայն պետք չէ հուսալքվել, քանի որ Աստված ամեն ինչի մասին տեղյակ է և գործում է մեր կյանքում, նույնիսկ ցավի և տառապանքի դժվարին պարագաներում: Հաջորդ անգամ հիշի՛ր, որ երբ խրճիթդ հիմնահատակ այրվի, դրա ծուխը կարող է նշան լինել, որ հրավիրում է Աստծո հրաշագործ միջամտությունը կյանքիդ մեջ: Մեզ հանդիպած բոլոր ժխտական պատահարներում պետք է իմանանք, որ Աստված դրական պատասխան ունի:

Ուստի մի՛շտ հիշենք, որ «Գիտենք նաև, որ բոլոր բաները միասին բարուն են գործակից» (Հռոմ. 8:28), և «Հույսով ուրախ եղեք, նեղությանը համբերե՛ք, աղոթքների մեջ հարատևե՛ք» (Հռոմ. 12:12):

Քաղված՝ «Օրհնաբեր նոնենին» գրքից

Մովսես (1)

Կարդացե՛ք Ելից 3-րդ գլուխը

Մովսեսը հզոր անձնավորություն էր: Իր մանկության և երիտասարդության շրջանում՝ մոտ 30 տարի, նա Եգիպտոսի արքայազն էր, արտոնյալ և կարևոր անձ: Դրանից առաջ նրան սնուցել

և դաստիարակել էր իր հրեա մայրը, ով սովորեցրել էր նրան սեփական ժողովրդի ավանդույթները: Նա երբեք չմոռացավ, որ հրեա լինելը նշանակում է լինել Աստծո ժողովրդի մի մասնիկը: Մովսեսն ամբողջ կյանքում հավատարիմ մնաց իր արմատներին:

Եկավ այն օրը, երբ նա եգիպտացիների փոխարեն գիտակցաբար նախընտրեց իր արյունակից ժողովրդին (Եբր. 11:24), բայց դեռ չէր հասել Աստծո սահմանած ժամանակը, որ Մովսեսը դառնար Իսրայել ժողովրդի առաջնորդը: Դրա փոխարեն Մովսեսը նախ դարձավ վտարանդի և փախստական, ապրեց օտարների հետ օտար հողում՝ հովվություն անելով ոչխարներին: Եգիպտացու համար դա ամենաստորացուցիչ, «սև» աշխատանքն էր: Մովսեսն արեց այդ աշխատանքը 40 տարի:

Ելից գրքի 3-րդ գլուխն սկսվում է, երբ Մովսեսը 80 տարեկան էր: Ողջ 40 տարիների ընթացքում նա ուներ այն ամենը, ինչ կյանքը կարող էր առաջարկել իրեն, բայց այնուամենայնիվ, հաջորդ 40 տարիներին նա ապրեց որպես հովիվ, դրսում տառապեց տաք ու ցուրտ եղանակին, միայնակ՝ սարերում ու դաշտերում: Ի՞նչ էր անում Աստված նրա կյանքի հետ, եթե ծրագիր ուներ նրա կյանքի համար, ո՞րն էր այդ ամենի իմաստը. երբեք ինքներդ ձեզ տվե՞լ եք այդ հարցը:

Մովսեսը սովորեց ուժեղ լինել և ստիպված սովորեց խոնարհ լինել, դիմանալ, հաղթահարել դժվարությունները՝ առաջնորդվելով «հիմա ևս մեկ դաս կա առջևում» սկզբունքով: Նա պետք է ճանաչեր Տիրոջը, ով իր կյանքն առաջնորդում էր՝ առանց վերջինիս գիտակցելու:

Աստծուց կանչված և առաջնորդված

Մովսեսը հասավ Աստծո լեռ կոչված վայրը, ուր անձնապես հանդիպեց Աստծուն: Այնտեղ նա ապշահար եղավ՝ տեսնելով թուփը, որն այրվում էր, բայց չէր սպառվում: Նա գմայլված էր, բայց պատկերացում անգամ չուներ, թե ինչ պիտի հաջորդեր այդ ամենին՝ ինչպես մենք, երբ Աստված գալիս է մեր կյանք: Մեր Աստվածը նպատակների Աստված է: Տերը պարզորոշ հայտնում է Աստվածաշնչում, որ նպատակ ունի այս աշխարհի համար: Նա այս աշխարհում նաև նպատակ ունի մեր կյանքի համար, և երկու ծրագրերն էլ հաջողությամբ

յամբ իրագործում է: Մեզ համար անհրաժեշտություն է միշտ «քայլել» Աստծո կողքին:

Այրվող թփի միջից Աստված խոսեց Մովսեսի հետ: Մովսեսը պատասխանեց գուցե հետաքրքրությունից դրդված: Կարծում եմ՝ նա 80 տարի հավատում էր Աստծուն, բայց Աստված երբեք չէր խոսել իր հետ: Աստված խոսեց, որպեսզի սովորեցնի նրան Իր ով և ինչպիսին լինելը:

Ի՞նչ գիտեր Մովսեսն Աստծո մասին. մենք չգիտենք՝ նրա մայրն ինչ էր սովորեցրել նրան, բայց նույնիսկ իմանալով Տիրոջ մասին՝ Մովսեսը նրան չէր ճանաչում: Շատ մեծ տարբերություն կա: Աստծո մասին իմանալը ոչ մի բան չի փոխի քո կյանքում, իսկ Նրան ճանաչելը կփոխի:

Աստված հայտնում է Մովսեսին Իր բնությունը

1. Աստված սուրբ է

Աստծո առաջին հրահանգը ցույց տվեց՝ Մովսեսը չէր կարող իր ուզած կերպով Իրեն մոտենալ: Տերը պատվիրեց նրան հանել կոշիկները: Գործողությունը խորհրդանշական էր, քանի որ կոշիկները Մովսեսի ամենակեղտոտ մասն էին այդ պահին: Աստված առաջին հերթին սուրբ է, շատ տարբեր մեզանից և ամբողջությամբ զերծ որևէ տեսակի անմաքրությունից: Մենք այդպիսինը չենք: Մենք անմաքուր ենք ֆիզիկապես, զգացմունքներով, մտքով և հոգևորապես: Արդյոք այս ամենը նշանակություն ունե՞ն մեզ համար. իհա՛րկե:

Աստված այսօր նույնն է: Նա միակն է, ով երբեք չի փոխվում: Երբ գալիս ենք Տիրոջ առջև, Մովսեսի պես պիտի գիտակցենք, որ արժանի չենք դրան: Դա է պատճառը, որ խոստովանում ենք մեր մեղքերը, երբ գալիս ենք Տիրոջ առջև աղոթելու կամ լսելու Նրա սուրբ Խոսքը: Դա պետք է լինի ամեն անգամ:

Ի տարբերություն ճշմարիտ Աստծո՝ ազգերի «աստվածները» բոլորովին սուրբ չեն, կարևորություն չունեն, անմաքուր են: Ամեն բանի արարիչը հավիտենական է և մշտնջենական: Մենք պետք է մոտենանք Նրան մեծագույն հարգանքով և պատվով: Սա հնացած աշ-

խարհայացք չէ. դա այն է, ինչ Եբրայեցիների թղթի հեղինակը պատվիրում է մեզ: Մենք պետք է մոտենանք Նրան ակնածանքով և աստվածային երկյուղածությամբ, «որովհետև մեր Աստվածը սպառող կրակ է» (Եբր. 12:28-29):

2. Աստված ողորմած է

Այնուհետև Աստված հայտնեց Ինքն Իրեն՝ որպես ողորմած Աստված: Նա մեզանից հեռու չէ, անտարբեր չէ մեր դժվարությունների նկատմամբ: Աստված ասաց. «Իսկապես տեսա Եգիպտոսում գտնվող Իմ ժողովրդի տառապանքը և վերակացուների պատճառով նրանց բարձրացրած աղաղակը լսեցի, որովհետև Ես գիտեմ նրանց վշտերը» (Ելից 3:7):

400 տարի Աստծո ժողովուրդն ապրեց որպես օտարական՝ օտար հողում: Եվ չնայած նրանք բազմապատկվեցին, բայց չժառանգեցին խոստացված երկիրը և իհարկե օրհնություն չդարձան ամբողջ աշխարհի ազգերի համար:

Աստծո ծրագրերը հավիտենական են և նախատեսված չեն միայն երկրային կյանքի համար: Մեր կյանքի ժամանակահատվածն աչքը թարթելու չափ կարճ է Աստծո մեծ հավիտենականության համեմատ, նույնիսկ եթե այն երկար է թվում: Աստծո փրկության ծրագիրն իրականություն կդառնա, որովհետև Նա խոստացավ, բայց ամեն բան կկատարվի Իր նախատեսած ժամանակին: Այնուամենայնիվ, Աստծո ծրագրում մեր կյանքի ներկայի պահերը ընդգրկված են: Եվ այստեղ տեսնում ենք, որ Աստծո ծրագրի հաջորդ փուլը Նրա վերադարձն է, քանի որ Իր ժողովուրդը տառապում է, և Նա հոգում է նրանց համար: Այսպիսով, Նա կրկնեց Իր խոստումը «... Նրանց այդ երկրից մի լավ ու լայնարձակ երկիր, մի կաթ ու մեղր բխող երկիր են բերելու ...» (Ելից 3:8): Ինչ էլ որ մտածես, Աստված անտարբեր չէ: Նա հոգատար է:

Փոլ Ուայթինկ
(Շարունակելի)

Ապակե տարան

Երբ կարծում ես, թե կյանքդ անտանելի է, և 24 ժամը բավարար չէ մեկ օրվա համար, հիշի՛ր այս պատմությունը և քաջալերվի՛ր:

Համալսարանի մի դասախոս փիլիսոփայության ֆակուլտետի իր ուսանողների առջև կանգնեց: Նա մի քանի առարկա ուներ սեղանի վրա:

Երբ դասաժամը սկսվեց, դասախոսը կափարիչով ապակե մեծ դատարկ տարա վերցրեց և սկսեց այն լցնել գոլֆի գնդակներով: Ապա հարցրեց ուսանողներին՝ արդյոք տարան լի՞քն է: Նրանք ասացին՝ այո: Դասախոսը խճաքարեր վերցրեց և դրանք տարայի մեջ դրեց: Մի քիչ ցնցեց շիշը, և քարերը տեղավորվեցին գոլֆի գնդակների միջև գտնվող ազատ տարածության վրա: Դասախոսը նորից հարցրեց, թե արդյոք տարան լի՞քն է: Ուսանողներն ասացին՝ այո: Հետո նա մի տուփ ավազ վերցրեց և թափեց տարայի մեջ: Ավազն ամեն կողմ լրցվեց: Կրկին հարցրեց, թե արդյոք տարան լի՞քն է: Հետաքրքրված ուսանողները միաբերան ասացին՝ այո: Ապա պրոֆեսորը սեղանի տակից երկու գավաթ սուրճ հանեց և այն ամբողջությամբ թափեց տարայի մեջ, որը լիովին լցրեց ավազի դատարկ թողած տեղերը: Ուսանողները ծիծաղեցին:

Երբ ծիծաղը դադարեց, դասախոսն ասաց.

- Ուզում եմ՝ իմանաք, որ այս տարան ներկայացնում է ձեր կյանքը: Գոլֆի գնդակները կարևորներն են՝ ընտանիք, զավակներ, առողջություն և նախասիրած առարկաներ: Եթե ամեն ինչ կորչի, և միայն դրանք մնան, կյանքդ դեռ լիքը կլինի: Խճաքարերն արժեքավոր բաներն են՝ գործը, տունը և ավտոմեքենադ: Իսկ ավազը մնացած մանրուքներն են:

Եթե նախ ավազը դնես տարայի մեջ, տեղ չի մնա խճաքարերին կամ գնդակներին: Նույնն է կյանքի պարագայում: Եթե ամբողջ ուժդ և գործությունդ վատնես՝ տեղ տալով մանրուքներին, երբեք տեղ չես ունենա իրապես կարևոր բաների համար:

Ուստի ուշադրություն դարձրու քո ուրախության վրա ազդող բաներին: Խաղա՛ զավակներիդ հետ: Բժշկական զննումները ժամանակին արա՛: Կողակցիդ սրճարան հրավիրի՛ր. միշտ ժամանակ կլինի տունը մաքրելու և կաթող ծորակը նորոգելու: Նախ գոլֆի զնդակների մասին հոգ տար: Նախապատվություններիդ շարքը ճշտի՛ր: Մնացածն ավագ է:

Աշակերտներից մեկը ձեռքը բարձրացրեց և հարցրեց, թե սուրճն ի՞նչ է ներկայացնում: Ուսուցիչը ժպտաց.

- Ուրախ եմ, որ հարցրիր: Դա ցույց է տալիս, թե որքան էլ լիքը երևա կյանքդ, միշտ ժամանակ կա բարեկամի հետ մի քանի բաժակ սուրճ խմելու համար:

«Բայց դուք նախ խնդրեցե՛ք Աստծո թագավորությունը և Նրա արդարությունը, և այս բոլոր բաները պիտի ավելացվեն ձեզ» (Մատթ. 6:33):

Քաղված՝ «Ավետաբեր ձիթենի» գրքից